

А ДЪЖДЪТ ШУМОЛИ, РОМОЛИ...

Уан Ан'и

(Превод от китайски език – Бора Беливанова)

От небето тихо заръмя дъждец. Хората, които чакаха автобуса за последната смяна, един през друг заотстъпваха към най-близките стрехи. Само едно момиче, модно облечено, не помръдна. Извади от изцялата си чантичка сгъваем чадър и го отвори. Уличните лампи осветиха шарката на чадъра във вид на паунови пера и той заприлича на разперена паунова опашка. Уънуън също не помръдна, само покри главата си с дългия си бял шал. Така изглеждаше малко провинциално, някои от модерните шанхайски момичета вече накривяваха върху фризираните си коси пухени шапки. Уънуън обаче не обръщаше внимание на такива неща, най-спокойно си стоеше до „пауновото момиче“ и през ум не ѝ минаваше да се опита да избегне такова очебийно сравнение. Нейните съученички, завърнали се в Шанхай от селата¹ заедно с нея, бързо-бързо накъдриха коси, качиха се на високи токчета и при среща с Уънуън сякаш искаха да кажат: „Ама ти никак ли не обичаш да си хубава?“. А самата Уънуън можеше веднага да отговори на това: „И кой го казва?“.

В далечината проблеснаха два жълти автомобилни фара – автобусът идваше. Хората излязоха изпод стрехите и се наредиха край шосето, „пауновата госпожица“ също си прибра „опашката“. Уънуън обаче отстъпи нерешително две крачки, сякаш се колебаеше дали да се качва.

Автобусът приближаваше, отвътре отчетливо се чуваше гласът на кондукторката, която съобщаваше по високоговорителя името на спирката – плътен, малко сънлив глас. Хората нетърпеливо се устремиха към колата, вървяха подире ѝ още докато правеше завой, за да стигне до спирката. Всъщност колата беше празна, всички щяха да се качат спокойно, но толкова късно през нощта желанието човек да се прибере у дома ставаше особено настойчиво. Чак след качването завръщането вкъщи беше сигурно. Уънуън също неволно затича към автобуса, но след две-три крачки една студена дъждовна капка я чукна по челото и тя спря.

¹ Според партийния призив младежта отива на село да работи за повишаване на културата там.

– Ей, ще се качваш ли?

Викът явно се отнасяше за Уънуън – на спирката беше само тя. Уънуън се опомни, направи крачка напред и тъкмо да се качи в автобуса, усети върху челото си още една едра капка. Тази дъждовна капка беше голяма, тя се стече по носа ѝ. Дъжд, също както през онази вечер. Уънуън смъкна крака си от стъпалото. Вратите със съскане се затвориха и автобусът потегли.

– Побъркана!

Това беше недоволният глас на кондукторката. В тихата дъждовна вечер чувствителният високоговорител сякаш разнесе тази дума по целия свят. У Уънуън се надигна отговор: „Побъркана? Аз ли съм побъркана!“

Всъщност питаше сама себе си. Сама на внезапно стихналото шосе, при мисълта, че трябва да извърви седем спирки път, за да стигне до дома си, че става все по-късно, че дъждът се усилва, Уънуън неволно сви глава. Но не беше и чак толкова огорчена – у нея се надигна странно хрумване: може би пък той ще се появи, наметнал дъждобран, яхнал колелото... Нали той бе казал: „Стига само да изникне някаква трудност, например да вали дъжд, да няма вече автобус, и пред тебе непременно ще се появи някой“.

Каза това, настъпи педалите и колелото отлетя. Бързо въртящите се спици на колелата образуваха два ослепителни кръга светлина по окъпаното от дъжда шосе.

Кой ли щеше да се появи пред нея сега? Тя не можеше да си представи друга фигура, освен него.

Дъждовните капки, много ситни и гъсти, падаха на земята с лекичко шумолене. Уънуън пристегна шала си, пхна ръце дълбоко във външните си джобове и закрачи, следвайки посоката на отминалия автобус. Два велосипеда я догониха, профучаха покрай нея и за миг изчезнаха в ситната дъждовна мъгла. Валеше дъжд, всички бързаха да се приберат, а тя...

„Побъркана ли съм?“ – запита се тя пак, но какво можеше да направи? Стига, хайде към къщи! Добре, но автобусът, който вземаше последната смяна, си замина и всъщност нищо не можеше да стори. Точно така, нищо, както миналия път. Тогава, миналия път, как стана така, че закъсна? А, да, сети се, Ай я заговори и тя се забави. Ай беше тяхната отговорничка на цеха, една много сърдечна жена. Тя харесваше Уънуън, а майката на Уънуън ѝ имаше особено доверие. Казваха, че на двете – Уънуън и Ай – така им било писано, да се сблизат. Ай беше запознала Уънуън с един младеж на име Йен, приет за студент по изпитната система след реформата². Майката на Уънуън ѝ каза:

² Едно от последствията на „културната революция“ е огромен брой младежи, прекъснали, пропуснали голяма част от своето образование на всички равнища. За тях именно се създава облекчена система от приемни изпити.

– Ще можете да се разбирате.

А Уънуън тихичко попита:

– И защо трябва да се разбираме?

Майка ѝ помълча, после отговори:

– Заради любовта.

– Любовта не е такава – още по-тихо рече Уънуън.

Тя винаги бе чувствала, че в тази любов по препоръка има нещо донякъде комично, сякаш и двете страни са готови за старт и само да чуят сигналния изстрел, и готово: докосване – запознанство – сватба. А Уънуън – ах! – беше изпълнена с толкова много прекрасни мисли и мечти за любовта!

По-големият ѝ брат каза:

– „От хоризонта слиза облак бял, а морски бриз довява алено платно, един вълшебен принц протяга ти ръка...“ – ето това е твоята любов.

При леката насмешка на брат си Уънуън нито призна, нито отрече, само ъгълчетата на устата ѝ потрепнаха.

Тя не знаеше дали любовта в крайна сметка е бял облак или алено платно, но определено това е нещо още по-хубаво, още по-красиво, все едно дали в морето или на хоризонта. Тя вярваше – всичко това съществува съвсем наистина, той я чака. За нея любовта беше една незрима картина, беззвучна песен. То беше най-висша красота, безпределна красота, красота, без която не може. Ако тя липсва, животът ще бъде непълен. Трябва да се каже обаче, че това също беше представа от миналото, тази красота малко по малко беше избеляла, духана от вятъра под знойното слънце. Но то в никакъв случай не можеше да бъде заменено от един сигнален изстрел. О, не, в никакъв случай! Тя решително поклати глава.

Брат ѝ повтори:

– „От хоризонта слиза облак бял, а морски бриз довява алено платно...“ – и още преди ъгълчетата на устата на сестра му пак да потрепнат, побърза да продължи, повишавайки глас: – Още щом влезе един кораб в залива, в Усункоу ще го проверяват, не може неизвестен кораб да влезе в шанхайското пристанище. Уандзъ няма жителство, значи няма и талони за зърно, за плат, за захар, сапун, боб – такива неща под режим. Хайде бъди малко реалистка, Уънуън!

Този студент от факултета по морска фауна от випуск 70-та година бе учил една година по специалността, после четири години бе „правил революция“ и след едногодишно трудово възпитание на село бе разпределен в едно средно училище да преподава музика – да не повярваш. Сега той често се вайкаше, че не може да развива кулинарните си умения с

морски дарове – кой знае, може би това беше последен остатък от най-добро негово професионално умение в миналото.

– Малоумник! – повтори няколко пъти майка им след тази тирада. Уънуън прихна. Прихна, но това несъмнено бе и горчив смях, сякаш се смееше на собственото си минало. Този младеж, другарят Йен, беше, изглежда, със самоуважение, той не се навърташе нахално край Уънуън, и с това печелеше симпатиите ѝ. Тя наистина се поколеба и май доста дълго време остана на този етап на колебание. Цели три месеца не написа на човека поне едно писмо.

През онази вечер, след края на смяната, леля Ай я спря и я дръпна към гардеробната с думите:

– Това момче, както гледам, е порасло.

Когато тя накрая свърши да описва житието-битието на младежа, Уънуън хукна право към автобусната спирка при входа на завода, но автобусът за последната смяна изпухтя и потегли под носа ѝ. И пак заваля дъжд... Както тогава дъждът отначало почна да я почуква по челото капка по капка, а после заръмя ситен и неспирен. Шумоленето му звучеше така, сякаш някой тихичко и бавно шепне нещо.

Косите на челото на Уънуън овлажняха, надолу се стече студена дъждовна капка. Тя протегна език и я пое, докато продължаваше да върви. Така, неусетно, отмина една спирка разстояние. Пак се запита: „Побъркана ли съм?“. И бързо отрече: „Не!“. Не беше сигурно, че точно той ще дойде тогава, когато човек дори не предполага, когато човек е изгубил всякаква надежда, точно както през оня ден...

Тогаваше Уънуън викна след потеглящия автобус: „Чакай малко!“ и почти веднага след това забави своя бяг, спря. Всъщност тя много добре разбираше, че не може и да се мери с автобуса по бързина, но все пак тичаше подире му – единственото възможно за нея усилие. Човек никога не се отказва лесно от надеждата, само да има капка шанс. Значи, трябваше с все сили да тича подире му, да тича, нищо, че е безнадеждно. Един велосипед я догони, но автобусът беше по-бърз и от него. А Уънуън продължаваше да тича, викна още веднъж „Чакай!“ и този глас, прозвучал в нощта, беше толкова безнадежден и жален. Автобусът се отдалечаваше, но велосипедът направи завой и тръгна обратно. На пустото шосе, без жива душа по него, този вик – „Чакай!“ – с пълно основание можеше да се счита за повикване към него, велосипедиста. Велосипедът долетя право до Уънуън и спря.

– Не, не, не викам теб – махна с ръка Уънуън, докато проследяваше с поглед постепенно губещите се стопове на автобуса. После тя неволно вдигна глава към небето, което обсипа лицето ѝ с дъждовни капки.

– Ти можеш да седнеш и на моя велосипед – каза колоездачът. Той беше с дъждобран и качулката закриваше горната половина на лицето му, но се долавяше, че е младеж.

– Да седна на твоя велосипед? – Очите на Уънуън светнаха, но само за миг, тя веднага застана нащрек: а дали този не е някой досаден безделник? И поклати глава:

– Не!

– Не се тревожи за катаджиите, смяната им свърши. Пък ако се натъкнем на някого, гледай, аз ще направя така – той сви ляв юмрук, – а ти бързичко ще скочиш от колелото.

Е, на Уънуън ѝ хареса погрешният начин, по който я беше разбрал, харесаха ѝ неговите обяснения, това донякъде я успокои. Но тя все пак поклати глава и от косата ѝ пръснаха дъждовни капки. Дъждът си валеше съвсем сериозно, да върви по шосето цели седем спирки беше убийствено. Тя неволно се извърна, хвърли поглед към велосипеда.

Качулката закриваше очите му, той не видя колебанието на Уънуън и я подкани:

– Хайде, качвай се по-бързо, дъждът се усилва. – Наистина дъждът започна да се усилва, неговият шепот се превърна почти в плисък. – Не искаш ли? Е, тогава аз тръгвам – и младежът, още докато говореше с равнодушен тон, яхна велосипеда.

– О, чакай – избърза Уънуън. Ако той тръгнеше, на това пусто шосе оставаше само тя, единствена, да върви под дъжда седем спирки. Вече не беше в състояние да мисли за колебанията си, затича се и решително седна върху рамката на колелото отзад.

Той натисна педалите и велосипедът се устреми към далечината. Уънуън се люшна, посегна напред да се улови за нещо, но бързо отдръпна ръце и се хвана за рамката. Внезапно пак я обзеха подозрения. – Какъв е този човек? Накъде ме кара? Боже, колко съм неразумна! – И Уънуън неволно викна:

– Накъде караш?

Гласът ѝ прозвуча неочаквано силно, младежът се стресна, трепна, намали скоростта.

– Карам след автобуса, защо? Сбърках ли?

Не беше сбъркал. Но пък май беше прекалено самоуверен, а това увеличаваше още повече риска.

– Правилно ли карам? – попита той и обърна глава, качулката му се плъзна назад.

Уънуън безмълвно кимна. Тя видя очите му, големи, блестящи, толкова чисти, че сякаш с един поглед проникваха до дъното на нещата –

и напрежението ѝ поотслабна. Но все пак не можеше да бъде спокойна спрямо този непознат, какво от това, че имал такива честни очи! Очи ли? Хм!... Присмивайки се сама на себе си, Уънуън лекичко сви рамене. Какво могат да кажат очите? Нали преди време също имаше едни добри очи, само че... Тя неволно въздъхна.

Младежът продължаваше енергично да върти педалите, въпреки вятъра, с един човек повече върху колелото, и изглежда, малко се измори. Беше приведен напред, широките му рамене се движеха нагоре-надолу. А Уънуън, седнала зад тези широки рамене, можеше да се заслони от дъжда. Тя повдигна глава, погледна силуета на гърба му и в главата ѝ продължи да се върти една мисъл: може ли той да има лоши намерения? Защото можеше съвсем спокойно да кривне по която и да е пътека, в която и да е уличка. Шосето беше съвсем тихо и безлюдно, смяната на катаджиите беше свършила... Но той караше право напред, следвайки блестящата ивица на шосето, без ни най-малко намерение да кривне в някоя уличка, нанякъде в тъмнината. Вече бяха отминали три табелки на спирки и когато минаваха край една ивица от трева и храсти по средата на автострадата, той неочаквано пусна дръжките на велосипеда, изтри от главата и лицето си цяла шепа дъждовна вода и я хвърли не другаде, а право в лицето на Уънуън. Тя стисна здраво очи, наведе глава и вътрешно се присмя на собствената си мнителност.

– Ти къде живееш? – попита младежът.

Аха, започна се. Уънуън разбра: по-нататък ще пита за името ѝ, а после с вид на стар приятел ще каже: „Да се запознаем!“. Хм... Уънуън вътрешно се засмя. Този номер вече го знаеше, оня, от миналото, минаваше към атака доста по-лирично, първата му фраза беше „май съм те виждал по-рано“. Затова пък после!... Уънуън горестно затвори очи.

– Къде ти е домът? На кое място трябва да спра? – запита пак момчето.

Едва сега Уънуън съобрази, че това не е градски транспорт и не спира по спирките. Както и да е, не може току-така да си съобщава адреса. Затова каза само:

– Спри на третата спирка оттук и готово!

Младежът не пророни и дума, дъждът понамаля, но все още беше като непрозрачна бисерна завеса. И дори ако нечи рамене я защитаваха, връхната дреха на Уънуън продължаваше да просмуква влага, а от косата ѝ просто капеше вода. Уънуън наведе глава, затвори очи – хубаво, нека ситно и безкрайно да вали и да прониква навсякъде.

– Ех, че красиво! – чу се тихото одобрително възклицание на младежа.

Какво ли е красивото? Уънуън отвори очи. Какво е това? В дъждовната мъгла, обгърнала всичко, имаше някакво оранжево-жълто сияние, и това сияние проникваше сякаш в сърцето. Някакво чувство на топлина нахлу в душата на Уънуън. Сън ли е това?

– Гледай тези лампи край шосето! – възкликна младежът, сякаш беше чул безмълвния въпрос на Уънуън. А-а, значи това са лампите, покрай това шосе всичките бяха жълто-оранжеви. – Харесва ли ти?

– Че кой няма да го хареса! – отвърна искрено Уънуън.

– Е, не са малко и такива. Сега всички обичат парите. С пари можеш да си купиш и храна, и дрехи – красотата! А пък тази светлина... нито да я пипнеш, нито да я вземеш. Но аз все си мисля, че ако я няма, това шосе на нищо няма да прилича – и той се обърна да погледне Уънуън.

„Нима е възможно това да е просто едно обикновено шосе?“ – каза си Уънуън. В този миг тя установи, че колелото спира. Младежът слезе, забързано смъкна дъждобрана и още преди Уънуън да се ориентира, размаха го като ветрило и го наметна върху раменете ѝ. Може би беше усетил, че мократа до кости Уънуън трепери от студ или пък красотата на това сияние го беше разнежила.

– Не, не! Няма нужда!

Уънуън вдигна ръце да го спре, но от това вече нямаше полза, така че тя наистина се почувства неудобно.

– Трябва, трябва! Аз съм як, само да ме капне дъжд и веднага изсъхвам. Виж само, отвсякъде се вдига пара! – Наистина над главата му се кълбяха изпарения. – Колко далеч от спирката живееш?

Без много да му мисли Уънуън му каза всичко: улица, пряка уличка, номер, блок – най-подробно му разказа всичко в този мек оранжево-жълт свят.

– Погледни напред – каза тихо младежът, сякаш се боеше да не подплаши прекрасен сън.

А напред, пред тях се простираше един свят в синьо. Тук всички лампи по шосето бяха небесносини.

– Всяка вечер минавам оттук и винаги забавям ход. А ти откъде минаваш?

– Аз пък винаги се блъскам в автобуса, на това не съм обръщала внимание – каза съвсем искрено Уънуън и неволно изпита известно съжаление.

– Е, оттук насетне вече няма да го пропускаш – утеша я младежът.

Колелото се движеше бавно, едва-едва. Но в крайна сметка това беше само една част от пътя, след малко те я отминаха. И когато напус-

наха тази синева, отведнъж стана много по-мрачно, много по-студено, а нощта – много по-дълбока, по-тиха. Тогава вече преодолените опасения и подозрения постепенно пропълзяха в сърцето. За щастие пред тях вече беше домът на Уънуън. Колелото полека спря, Уънуън слезе, скокна към входа, но после вдигна ръце, разкопча дъждобрана и го подаде на младежа:

– Много съм ти задължена, благодаря!

Младежът го сви, макар че беше целият мокър, и все така възторжено отговори:

– Няма за какво! Ако не беше срещнала мене, щеше да срещнеш друго.

От тези толкова обикновени думи сякаш лумнаха ярки пламъци, те предизвикаха у Уънуън невероятна радост:

– Наистина ли? – И тя цъфна.

Вече достигнала дома си, тя беше спокойна, чувстваше се леко, свободно, и всичко това заради този младеж, на когото човек можеше да се довери.

– Да, наистина – каза той сериозно. – Когато бях на бригада на село, веднъж с колело отивах в комуната да кандидатствам за работа и да взема формуляр. Чак когато стигнах, разбрах, че мястото е вече заето от друго. Ама как се ядосах! На връщане се търкулнах от дигата, счупих си крака, не можех да помръдна, а наоколо наблизко, нито едно село, няма жива душа. И аз просто затворих очи – да става каквото ще! Неочаквано, с ухото, опряно до земята, чух звук от далечни стъпки. Щеше ми се да видя кой идва, ама очите ми не се отварят и толкоз. Усетих само, че човекът сложи върху крака ми някакво снопче трева – сигурно е било лековити билки – и аз отведнъж станах!

– Сънувал си – не се сдържа Уънуън, която слушаше съсредоточено.

– Да, беше сън, но наистина вълшебен сън: след малко дойдоха деца за бурен за свинете, те с много усилия ме приповдигнаха и така стигнахме до болницата в комуната.

У нея вече бе възникнало добро чувство към младежа, затова избавлението му след премеждията му я зарадва.

– Наистина, появи ли се пред тебе затруднение, например вали дъжд, няма автобус, непременно ще има и някой, който ще изникне отпред пред тебе.

И младежът настъпи педалите и, без дори да се огледа, изчезна в далечината.

* * *

Назад остана и табелката на втората спирка, но никой не се появи пред нея. Уънуън неволно спря, огледа се и установи, че е съвсем оглупяла – оня младеж може да си е приказвал просто така, а тя взе че повярва. Думите му, разбира се, са много трогателни, но нима доверието на Уънуън, изгубено докрай през близо двадесетгодишния ѝ досегашен живот би могло да бъде върнато обратно от думите на един непознат? Пък и кой ли би могъл да знае дали той казва истината, или само дрънка? Уънуън упрекна сама себе си: как е могла да се остави да я заблудят тези думи. Отдавна трябваше да е осъзнала, че когато оня човек с „белите облаци и червените платна“ ѝ каза „ние не сме един за друг, не си съответстваме“, просто трябваше да ѝ дойде умът в главата.

О, оня с „белите облаци и червените платна“! Кой знае откъде беше дошъл, откъм хоризонта или по морето. Той стоеше върху пръснатите навсякъде наоколо стъкла, а слънчевите лъчи, падайки върху стъклата, се пречупваха многоцветно върху него самия...

Това беше по време на движението „Да правим революция, като възобновим учебните занятия“, когато Уънуън, на гръб с отдавна захвърлената дотогава ученическа чанта, въодушевено се отправи към училището. А там тъкмо бе приключил траялият цяла нощ сблъсък и прозорците на голямата сграда, до един останали без стъкла, приличаха на извадени очи. Стиснала чантата в ръце, Уънуън бавно тръгна по натрошените стъкла към входа на училището.

И точно тогава го видя. Беше без червена лента на ръкава, също с чанта в ръце. Какво чакаше? Да не би нея, Уънуън? Неизвестно. Когато тя мина покрай него, той се обърна и я последва, двамата заедно влязоха в сградата.

– Май съм те виждал някъде?

– Нали сме в едно училище! – подхвърли равнодушно Уънуън.

– Не, не е било в училище.

Разколебана, Уънуън се спря.

– Къде ли е било? – той се замисли сериозно.

Уънуън бе обзета от още по-голямо съмнение, но и тя смътно усещаше, че са се виждали на някакво друго място.

– На сън – устните му помръднаха, но не беше ясно наистина ли каза нещо или Уънуън така си помисли. Уънуън се позасмя.

Те се запознаха, харесаха се. Не им трябваша думи, за да се разбират, правеха го с очи. И то какви очи! Искрени, бездънни, криещи толкова много... Прозирната картина почна да придобива цветове, беззвучната песен

придоби мелодия. Уънуън се хвърли в тази любов с цялото си сърце и душа, в някакво опиянение тя забрави всичко. Забрави за собственото си съществуване. Забрави, че съществува време, но времето си вървеше, клас след клас учениците, да се чуди човек как, завършиха училище. Той беше неспокоен, нервен, но след като получи съобщение за работа в завод, отново се разве-сели неудържимо. А Уънуън се радваше на това, че той вече няма грижи.

Много скоро дойде ред и на разпределението на Уънуън и всички, червени и революционни, като един се включиха в групите, които потегляха към селата. На Уънуън ѝ беше малко мъчно, защото двамата с него бяха разпределени на две различни места. Устойчивата и чиста любов по принцип можеше да компенсира тази несполука, обаче той каза:

– Ние не си подхождаме.

За Уънуън това беше като гръм от ясно небе. Любовта се натъкна на един административен, един битов въпрос – и се строши на парчета. Оказа се твърде крехка. И все пак, това беше една много истинска, безкрайно реална любов, много по-действителна отколкото „белите облаци и червените платна“. Уънуън не успя дори да заплаче. Тя се качи във влака, който потегляше на север, и всякакви картини, песни – всичко изчезна от сърцето ѝ. Остана само една пустош. Само че, неизвестно откога, тази пустош малко по малко се превърна в плодородна земя – дали пък не за-това, защото я напои оня пролетен дъжд?

Откакто мина оня пролетен дъжд, Уънуън всяка вечер, преди да си тръгне, изтичваше горе на терасата и хвърляше поглед надолу, а кога-то тръгваше да се връща вкъщи, след втора смяна, на всеки двадесетина крачки спираше да погледне назад. Вечно подозираше – кой знае от сянката на кое дърво, иззад кой тъгъл можеше да се мерне оня човек, най-искрен, изпълнен с нежност: „Ето че пак се срещнахме!“.

Сегашните хора са коварни. Когато дават, то е, за да си върнат двойно. А онези очи – веднага си личеше колко са чистосърдечни, но кой ще посмее да гарантира?

Само че оня човек никакъв го нямаше. Десет дена, двадесет дена, месец – тъй и не се появи. Уънуън постепенно се поотпусна след напрежението на очакването, но все пак често надзърташе от терасата. Може пък да ѝ беше станало навик, в който, обаче, все пак имаше и капчица, песъчинка очакване. Защо ли? Не знаеше. Може би защото той повече не се появи. Уънуън почна да си припомня тяхното сбогуване, няколкото думи, които си размениха преди това... В потока на мислите ѝ предишните предпазливост и напрежение изчезнаха без следа. Това, което тъй си и остана да сияе, бяха оранжевите и небесносини светлини на лампите.

* * *

През мрачната дъждовна мъгла Уънуън зърна табелката на четвъртата спирка. Откри, че дъждът е спрял, дъждовният шепот, който се носеше неуловимо, бе изчезнал. Случайно отронила се от стряха капка пръсна и капна на земята. Уънуън леко въздъхна, сне шалчето от главата си, в сърцето ѝ отново се надигна бавно надежда: може би той ще предвиди, че дъждът тази вечер няма да е силен, нито продължителен, ще вали – ще спре, ще вали – ще спре, и тъкмо когато вали, тъкмо когато възникне затруднение... Ох, дори самата Уънуън не можеше да проумее как е възможно тази надежда да бъде толкова неизтребима. Това си беше само една нейна собствена фантазия, как можа да се довери на тази фантазия! И това доверие тя безрезервно прехвърли към него.

В оня неделен ден Уънуън се обърна към другаря Йен, който рядко се мяркаше насам и му каза:

– Вече си имам приятел.

Йен си отиде. Без да страда, без да се вълнува. Все пак това беше истински човек, не нереален. Достатъчно беше само да не се преструват, нямаше защо тяхната раздяла да носи страдание или вълнения. Едва Йен излезе, и братът на Уънуън, който пържеше в кухнята рибено филе, нахлу при нея с думите:

– Уънуън, ти си луда! Откъде го взе този приятел?

– Като казвам, че имам, значи имам! – отвърна нетърпеливо Уънуън.

– Тя, Ай ви разбира добре и двамата, все пак сравнително по-сигурно е да се запознаваш с приятел по този начин – посъветва я искрено майка ѝ.

– Вече си имам! – повиши глас Уънуън. И пак си припомни младежа, който в оранжевата светлина на лампите казваше: „Тази светлина... нито да я пипнеш, нито да я вземеш“.

– А-а, разбирам: там, на оня хоризонт, там, по онова море...

Уънуън внезапно избухна и гневно прекъсна брат си:

– Ако питаш мен, ти все пак трябва да се върнеш в морето. Я си помисли колко сънища за морето си изсънувал, а сега – къде са сега те всичките, а? Къде са? В тигана!

Братът едва не се задави от нейната ирония, зяпна, но не можа и дума да каже. Изглеждаше много смешно с тази шарена кухненска прес-тилка върху вълнения пуловер, но застина само за миг.

– Ами че това е животът, това е животът! А ти – посред бял ден сънуваш бог знае какво!

Застана пред сестра си, пресегна се, прегърна я през раменете:

– Не може заради една призрачна илюзия да объркаш целия си живот, вече си платила достатъчно висока цена.

Уънуън се измъкна от ръцете му, извърна се, долепи лице до високия прозорец към балкона, а очите ѝ несъзнателно продължаваха да търсят в сянката на дърветата долу.

* * *

Няколко велосипеда, понесли нежно мелодия от песен на Дън Лиджън и взривове от смях и говор, долетяха изотзад. Върху рамката на всеки от тях зад младежа седеше момиче, може би някъде току-що бяха свършили танците. Бяха отминали вече доста надалече, а над тихото шосе още се носеха думите на песента: „не разцъфват често красиви цветя, не се срещат често красиви места...“.

Уънуън поклати няколко пъти глава, измокрените ѝ къси плитки я плеснаха по бузите. Неусетно пак бе заръммял безшумен, ситен дъжд. Толкова много радост има в живота, и със сигурност в нея се включва и правото на мечти. Друго Уънуън не искаше, само това. Какво, че бе страдала, все пак го искаше, упорито и пламенно. Ако това го нямаше, какъв би бил тогава животът... Тайничко обаче, но от самото начало и до край тя вярваше: сънищата ще станат реалност. Като тези оранжеви лампи пред нея. На пръв поглед изглеждаха толкова смътни и неясни, едва се предугаждаха, като някаква далечна, далечна мечта. Но въпреки всичко тя съществуваше, сияеше, пръскаше светлина, огряваше дълбоката черна нощ в прелестно оранжево и, ако минеше някой, хвърляше дълга сянка. Липсва ли всичко това – какъв би станал светът? Ами ако го нямаше този стремеж към високи цели, към мечти за любов, към приятелство и взаимна помощ между хората, какъв би станал и животът?

Уънуън вървеше в това меко и нежно оранжево, вървеше и поспирваше, поспирваше и продължаваше да върви в очакване, на оня, който непременно трябваше да се появи пред нея.

А небесносиният цвят отпред наистина приличаше на метнат отгоре нежен воал, толкова чист и спокоен... И Уънуън с лека усмивка влезе в него.

Дъждът, ситен и безкраен, продължаваше да вали и да издава своя шепот. Дъждовната вода беше измила шосето, то беше чисто и блестящо и този свят, изтъкан от небесносиньо и шепот, засия.